

Overweging bij 1 Samuël 3: 1-10

Zondag 7 april 2024, verbintenisdienst ds. Trijnie Nielen-Rosier

Ds. Trijnie Nielen-Rosier

Gemeente van Jezus Christus, mensen van God,
Vanmorgen ben ik verbonden aan de classis Gelderland Zuid & Oost
om als geestelijk verzorger te werken in thuissituaties.

U hebt in Onderweg daarover kunnen lezen en u was er getuige van.

Naast predikant in Eck en Wiel werk ik ook als geestelijk verzorger thuis in het rivierengebied. En
daarvoor heb ik een zegen meegekregen.

Vandaag staat de roeping van Samuel op het rooster van de Bijbelbasics,
de methode die de kinderkerk gebruikt.

Toen Dick en ik deze dienst voorbereidden besloten we om allebei over onze roeping iets te vertellen.
Ik doe de aftrap, Dick rondt af.

Roept God een mens tot leven, wie weet waarom en hoe
dicht Huub Oosterhuis in lied 346.

In deze dichtregel is het duidelijk, God roept.

Maar dat God roept is in het leven lang niet altijd duidelijk.

U hoorde het in het verhaal van Samuel.

Samuel, die samen met de oude priester Eli in het heiligdom in Silo woonde.

Samuel, de zoon om wie zijn moeder Hanna gebeden had,

Samuel, de zoon die ze gekregen had van en weer afgestaan had aan God.

Hij wordt geroepen door God en denkt dat het Eli is die hem roept.

Voor u als lezer is het duidelijk dat God roept, voor Samuel zelf niet.

3x hoort hij zijn naam roepen en 3x gaat hij naar Eli:

Hier ben ik, u roept me toch.

Eli stuurt hem steeds weer terug om te gaan slapen.

Pas bij de 3e keer begrijpt Eli dat het God is die roept.

En geeft hij Samuel advies om te antwoorden.

En als God hem dan voor de 4e keer roept,
antwoordt Samuel God met de woorden: Spreek Heer, uw dienaar luistert.

En dan volgt het waarom en het hoe.

Kijk ik naar mijn weg tot nu toe dan herken ik me in het verhaal van Samuel.

Roeping voelt voor mij als een innerlijke drive om mijn werk te doen, te leven.

Is het dan ook God die roept en hoe weet ik het dan? Wat moet ik gaan doen?

Volgens mijn moeder wilde ik als klein meisje al dominee worden.

Ik heb daar geen actieve herinnering meer aan,

laat staan dat ik weet of ik geroepen werd of wie me daartoe riep.

Na de middelbare school heb ik wel theologie overwogen,

ik voelde me er sterk door aangetrokken,

ik heb het niet gedaan en ben naar de hbov gegaan.

Een andere roeping gevolgd om verpleegkundige te worden.

Maar de wens theologie te studeren bleef.

Daar heb ik gehoor aangegeven en ben in deeltijd theologie gaan studeren

naast mijn werk als verpleegkundige in de ggz. Maar wat daarna? Dominee?

Ik was lid van de gereformeerde kerk vrijgemaakt, daar liggen mijn roots,

een kerkgenootschap waar in die tijd vrouwen geen ambt in de kerk hadden.

Dat een vrouw geroepen is om dominee te worden dat kon niet.

Daarom ben geestelijk verzorger geworden.
Zo kon ik wel verder met wat ik gestudeerd had en was ik geen predikant.
Maar de onrust bleef. Is dat God die roept?
Een volgende stap was toch de kerkelijke opleiding doen aan de PThU,
voor predikant geestelijk verzorger en voor gemeente predikant.
En hier komt het verhaal van Tomas om de hoek kijken,
de man van de twijfel, de man die niet geloofde dat Jezus weer leefde.
Hij moest eerst de wonden zien en aanraken, dan zou hij geloven.
Zo moest ik ook naar mijn wonden, naar wat mij tegenhield,
ze onder de loep nemen, ze aanraken en voelen.
Niet makkelijk, met de woorden van lied 941:
Waarom moest ik uw stem verstaan, op ongewende paden.
waarom bracht u die onrust in mij, is dat genade?
We zijn als gezin weggegaan uit de gereformeerde kerk vrijgemaakt
en lid geworden van de protestantse kerk, hier in Elst.
En na de studies, de stages in instellingen en een gemeente
ben ik predikant geworden, eerst in het Radboudumc, later in Eck en Wiel.
En nu naast dominee ook weer geestelijk verzorger in thuissituaties.

Is het God die mij roept? Ik ga er vanuit, maar ben soms ook onzeker daarover.
Tegelijk houd ik me vast aan de volgende woorden, lied 833:
Neem mij aan zoals ik ben, wek in mij wie ik zal zijn,
druk uw zegel op mijn hart en leef in mij.

Zo doe ik mijn werk. Als ik preek, en naar mensen luister.
Vaak geen grote woorden, God spreekt tegen mensen,
in hen worden zijn beloften waar en in het contact, de ontmoeting.
Dan kan de hemel de aarde raken en andersom,
door aandacht, door de 'wonden' aan te raken, door luisteren.

En jij Dick, hoe is het voor jou?

Ds. Dick Snijders

Ik wil vandaag een persoonlijk roepingsverhaal vertellen.

In de Bijbel wordt telkens duidelijk beschreven dat God mensen roept.
Voor de geroepene is het zelf in de verhalen niet zo duidelijk.
Er is misverstand of het wel goed gehoord is, misverstand over wie roept, en ook onwil om die
roeping te volgen.
Mozes zegt dat hij niet uit zijn woorden komt,
Jesaja vindt zich te zondig,
Jeremia vindt zich te jong,
Ezechiël valt flauw,
Jona loopt totaal de andere kant op,
Thomas gelooft er geen hout van.
Het zijn legendarische roepingsverhalen, zoals vandaag van de oude wijze profeet Samuël.
Hij is er voor in de wieg gelegd om profeet te worden, is de boodschap.

Het zou een persoonlijk verhaal worden, zei ik.
Zo'n roeping heb ik nooit ervaren.
Opgegroeid in een arbeidersgezin waarin studeren te hoog gegrepen was,

ben ik toch aan de theologiestudie begonnen, als een kans om te mogen studeren, nog geen flauw idee wat ik ermee wilde, zeker geen dominee worden.

Mijn omgeving, ouders, familie, kennissen, zagen het wel zo.

Je wordt meteen op een soort voetstuk gehesen, als mijn ouders gevraagd werd hoe het met hun zoon was, bedoelden ze mij, ook al hadden mijn ouders twee zoons en ook een dochter.

Ja, Dick leert voor dominee.

Dat voelde surrealistisch.

In de studie theologie werd alles wat ik geloofde afgebroken.

Dit was niet waar, en dat moet je anders zien, precies zo als wanneer je een Bijbelkring bijwoont die ik nu leidt.

Dat is moeilijk, je bent bezig je identiteit te vinden.

Pas aan het eind, in het vijfde jaar, kwam alles een beetje bij elkaar en kreeg ik de samenhang door.

Omdat je met zo'n studie niet veel anders kan dan in de kerk werken, ben ik ook pastoraal werk gaan doen, catechese, godsdienstonderwijs, voorgaan in kerkdiensten.

En langzaam kwam ik tot de ontdekking dat het een jas was die me paste.

Maar toch, ik had ruimte nodig en begon als geestelijk verzorger in een verpleeghuis voor dementerenden.

Daar heb ik veel geleerd; een van de mooie dingen daar is dat je fouten je niet worden nagedragen.

Je krijgt telkens een nieuwe kans.

Maar, zo zeiden ze, wij willen dat jij dominee wordt.

Toen weer verder leren, examens gehaald en vervolgens afgewezen door de gesprekscommissie voor toelating tot het ambt.

Het gesprek moest worden voortgezet en na het tweede gesprek heeft de commissie me met aarzeling toegelaten tot het ambt van predikant.

Dat was niet leuk, maar je houdt er een verhaal aan over.

Langzaam maar zeker ben ik daarin gegroeid.

Maar het hoge van het ambt heb ik nooit ontdekt.

Roeping is volgens mij heel breed.

Het gaat om verantwoordelijkheid toebedeeld krijgen en om die ook te willen dragen, je te verbinden – ook als ondernemer of administrateur of vuilnisman of taxichauffeur, in elk beroep.

Roeping is je in relatie begeven, te antwoorden, verantwoordelijkheid dragen, je engageren.

Het is een roeping om mens voor elkaar te zijn in welke relatie dan ook.

En soms komen die roepingen in botsing; bij mij is dat in elk geval aan de orde en daarom heb ik nu besloten om na dit jaar afscheid te nemen als predikant van u als gemeente.

Het idee dat ik Gods Woord (met hoofdletter) zou moeten verkondigen voelde en voelt te hoog gegrepen.

Het belangrijkste inzicht dat me daarbij geschonken is,

is dat als ik geroepen ben,

ook die ik er toe doet,

dat het Woord niet buiten mij om gaat,

maar dat ik moet zeggen wat ik heb ontvangen aan inzicht, aan invallen en gedachten.

Het Woord is niet ver weg, in onze mond, in ons hart.

Vervolgens gaat u daar mee aan het werk, met wat dat bij u oproept,

in de weg die de Geest er aan geeft.

Laat het zo mogen zijn.